

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวในแถบอาเซียนมีแนวโน้มเติบโตขึ้นอีกมาก ประเทศสมาชิกอาเซียนหลายๆ ประเทศก็เริ่มต้นตัวและให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มว่าจะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยแถบอาเซียนมากขึ้น และยังเป็น การรองรับการก้าวเข้าไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) อย่างเต็มรูปแบบในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งการก้าวเข้าไปสู่การเป็น AEC อย่างเต็มรูปแบบนี้ จะมีการเปิดเสรีในหลายด้าน รวมไปถึงเรื่อง การท่องเที่ยวด้วย การเปิดเสรีดังกล่าวจะส่งผลให้ผู้ประกอบการด้านธุรกิจการท่องเที่ยวไทยต้องเผชิญกับการแข่งขันที่มีแนวโน้มว่าจะรุนแรงมากขึ้นในอนาคต

ผลสำรวจการท่องเที่ยวระดับโลกที่จัดทำโดย Future Brand กับ Weber Shandwick Co, Ltd. ผลการสำรวจได้ครอบคลุมธุรกิจระหว่างประเทศประมาณ 2,700 แห่ง และจากนักท่องเที่ยวจำนวน 9 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย จีน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ บราซิล เยอรมนี และรัสเซีย พบว่า ประเทศไทยติดอันดับที่ 3 ของ “Best Country Brand for Value for Money” หรือประเทศที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่คุ้มค่าเงินที่สุด ในด้านความมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ด้านความเป็นมิตร และอันดับที่ 4 ในด้านความหลากหลายในการช้อปปิ้ง (อาภรณ์ ชีวะเกรียงไกร. 2552 หน้า 2)

ประเทศไทยกำลังก้าวสู่การเป็นประเทศสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Community) ในปี พ.ศ. 2558 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวถือเป็น 1 ใน 12 ภาคบริการที่มีความสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจ ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยว มีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามและหลากหลาย มีทั้งแบบเชิงธรรมชาติอย่างทะเล ภูเขา น้ำตก เขิงศิลปะ และวัฒนธรรมทั้งวัด พระราชวัง และโบราณสถานต่าง ๆ ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวที่ตอบสนองวิถีชีวิตคนเมือง เช่น แหล่งช้อปปิ้ง สถานบันเทิง และสปา เป็นต้น ประกอบกับการบริการที่เป็นมิตร ความเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยที่มีความอ่อนโยนซึ่งสร้างความประทับใจให้กับชาวต่างชาติ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น โรงแรม รีสอร์ท ที่พักหลายแห่งที่มีชื่อเสียงระดับโลก ตลอดจนค่าครองชีพในประเทศไทยเมื่อเทียบกับประเทศอื่นแล้วมีค่าใช้จ่ายไม่สูงจนเกินไป มีระบบสื่อสารและสาธารณูปโภคที่ค่อนข้างพร้อมเมื่อเทียบกับประเทศใกล้เคียง จึงทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมากกว่า 1 ล้านล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 8 ของ GDP ของประเทศ องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization :UNWTO) ได้คาดการณ์ว่า ในอีก 8 ปี

ข้างหน้า ค.ศ. 2020 จะมีนักท่องเที่ยวทั่วโลกกว่า 1,600 ล้านคน โดยเป็นนักท่องเที่ยวแถบเอเชียแปซิฟิกถึง 400 ล้านคน ในจำนวนนั้นส่วนหนึ่งเป็นนักท่องเที่ยวในอาเซียนประมาณ 160 - 200 ล้านคน (Insight AEC. 2556)

จากการเปรียบเทียบสัดส่วนนักท่องเที่ยวจากประเทศกลุ่มอาเซียนกับปริมาณนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า ปริมาณนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2554 มีจำนวนมากกว่า 19 ล้านคน มีอัตราเติบโตถึง 20% และเป็นนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอาเซียนคิดเป็นร้อยละ 26 และเมื่อปี พ.ศ. 2555 (มกราคม - เมษายน) ประเทศไทยยังคงมีนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอาเซียนคิดเป็นร้อยละ 24 ที่เห็นได้ชัด คือ นักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอาเซียน คิดเป็นสัดส่วนประมาณ 1 ใน 4 ของนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งหมด โดยจำนวนนักท่องเที่ยวจากประเทศในแถบอาเซียน ที่ให้ความนิยมมาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากที่สุด คือ มาเลเซีย ลาว และสิงคโปร์ นับวันจะมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น (ฉินฉานท์ เอี่ยมเพ็ชร, 2556 หน้า 4)

การท่องเที่ยวเป็นจุดแข็งประการหนึ่งที่จะช่วยนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยถึงปีละประมาณ 600,000 ล้านบาท ที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาถึงปีละ 13 - 15 ล้านคน และมีนักท่องเที่ยวในประเทศอีกประมาณปีละ 70 - 80 ล้านคน ซึ่งยังมีโอกาสการเติบโตที่ดี เพราะจุดแข็งของประเทศไทยที่ได้เปรียบประเทศอื่นๆ คือ มีทำเลที่ตั้งดี เป็นจุดศูนย์กลาง มีการให้บริการที่ต่างชาติชื่นชอบ อาทิ สปา โรงแรม อาหาร มีสมุนไพร มีโครงสร้างพื้นฐาน ระบบธนาคารที่อำนวยความสะดวก มีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทั้งป่า ภูเขา ทะเลและศิลปวัฒนธรรม และที่สำคัญคือ คนไทยมีอัธยาศัยที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเป็นมิตร (อาภรณ์ ชีวะเกรียงไกร, 2552 หน้า 3)

ประเทศไทยได้ตอบสนองการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนอย่างชัดเจน ทั้งในภาครัฐภาคเอกชน และประชาชน ดังเช่น ในปี พ.ศ. 2538 - 2539 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของภาครัฐได้ผลักดันให้เกิดนโยบายและแนวทางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2539 - 2540 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็ได้กำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติขึ้น เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศสู่การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน และกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) อีกด้วย (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548 หน้า 12)

สมาคมการตลาดท่องเที่ยวไทย (Association of Thai Tourism Marketing :ATTM. 2556) กล่าวว่า สถานการณ์และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยวที่มีการขยายตัวสูง มีบทบาทความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย เป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญนำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ การสร้างงาน และการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค เพื่อให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ และเกิดการเติบโตอย่างมีคุณภาพ ยั่งยืน สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติเมื่อวันที่ 17 เมษายน 2552 ให้การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ (National Agenda) และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2552 ได้มอบหมายให้กระทรวงการ

ท่องเที่ยวและกีฬาจัดทำยุทธศาสตร์แผนงานฟื้นฟูวิกฤตการท่องเที่ยวระยะสั้นและระยะยาว รวมทั้งสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ ที่จะต้องจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาในฐานะเลขานุการคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ จึงได้จัดทำร่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 เสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติพิจารณา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูและกระตุ้นภาคการท่องเที่ยวให้ขยายตัวและเกิดความยั่งยืน และเพื่อเร่งรัดและสร้างศักยภาพในการหารายได้จากการท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้มีความพร้อมทั้งด้านคุณภาพการแข่งขัน เกิดการสร้างรายได้ และการกระจายรายได้ควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการเตรียมความพร้อมของภาคเอกชนเพื่อรองรับการเปิดเสรี ที่ผ่านมการดำเนินงานยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากเกิดประสบกับปัญหาและอุปสรรค ได้แก่ ปัญหากรอบการทำงานด้านกฎระเบียบและการบังคับใช้กฎหมาย ประเทศไทยมีกฎระเบียบหลายประการที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาธุรกิจด้านการท่องเที่ยว เช่น การปฏิบัติตามข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและบริการ เป็นความตกลงระหว่างประเทศ (GATT) สิทธิบัตรและการขอวีซ่า เป็นต้น หรือกฎระเบียบด้านความปลอดภัยและมั่นคงในประเด็นต้นทุนธุรกิจด้านผู้ก่อการร้าย อันส่งผลต่อความมั่นใจในการลงทุนของชาวต่างชาติ ปัญหาหลักของหน่วยงานภาครัฐ คือ การบังคับใช้กฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เช่น กฎหมายการจ้างงาน กฎหมายแรงงานต่างด้าว และกฎหมายควบคุมเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยว รวมทั้ง ปัญหาด้านนโยบาย ที่ทางรัฐบาลยังไม่ได้มีการวางนโยบายหรือแผนงานระดับชาติ เพื่อรองรับการเปิดเสรีบริการท่องเที่ยว (วิทยาลัยนวัตกรรม, มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2555 หน้า 111) โดยบทบาทของรัฐบาลจึงต้องพัฒนาในทุกด้านที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยวที่พักแรม สินค้าและบริการ ความพร้อมเพื่อการเปิดเสรีด้านการค้าและบริการที่อาจส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการที่มีขีดความสามารถต่ำ และต้องเร่งปรับตัวให้พร้อมรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับแรงงานไทยในการรับมือกับการเปิดเสรีบริการท่องเที่ยวของอาเซียนตามแผนเออีซี หลักสูตรด้านท่องเที่ยวจึงควรเพิ่มเนื้อหาวิชาด้านพฤติกรรมของผู้รับบริการชาวต่างชาติ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากชาติอาเซียนภาษาอาเซียน รวมทั้งเนื้อหาวิชาด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของประเทศสมาชิกอาเซียนด้วย

การท่องเที่ยวนับว่ามีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศมาก ซึ่งรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยว จึงมีการตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นใน ปี พ.ศ. 2545 เพื่อเป็นองค์กรหลักในการส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การกีฬา การศึกษาด้านกีฬา นันทนาการ และราชการอื่นๆ ที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีการบริหารจัดการภายใต้วิสัยทัศน์ที่ว่า “เป็นองค์กรหลักที่นำประเทศไทยไปสู่

ศูนย์กลางการท่องเที่ยวในเอเชียอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน สามารถกระจายรายได้กับชุมชนอย่างทั่วถึง โดยเน้นเอกลักษณ์ วัฒนธรรมไทย และพัฒนาการกีฬาให้เป็นหนึ่งในกลุ่มผู้นำการกีฬาแห่งเอเชีย เป็นศูนย์กลางการกีฬาที่สร้างรายได้ สร้างอาชีพ สร้างความเป็นเลิศ และพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีในสังคมอย่างยั่งยืน” รัฐบาลได้กำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติและนโยบายเศรษฐกิจที่รัฐบาลเสนอต่อรัฐสภาเกี่ยวกับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและบริการส่งผลให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2552 ก, หน้า 15) มีการนำนโยบายที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมาจัดทำแผนปรับโครงสร้างเศรษฐกิจภาคการท่องเที่ยวและบริการ โดยเร่งสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการท่องเที่ยวให้ยั่งยืน และสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ในเชิงกลุ่มพื้นที่ที่มีศักยภาพ สามารถเชื่อมโยงธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน รวมถึงการเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ควบคู่กับการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ ดูแลให้นักท่องเที่ยวปลอดภัยจากอาชญากรรม การฉ้อฉล และอุบัติเหตุที่เกิดจากความบกพร่องของผู้ประกอบการ

หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และอีกหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับมีการเตรียมความพร้อมของประเทศ เพื่อรองรับการเปิดเสรีบริการท่องเที่ยวอาเซียน ได้พบปัญหาในการปฏิบัติงาน ได้แก่ ภาครัฐขาดข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นและการประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ ขาดแคลนแรงงานที่มีคุณภาพ ทักษะดีและค่านิยมของแรงงาน ที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังมีทักษะว่า แรงงานที่เป็นคนไทยส่วนใหญ่ค่อนข้างเลือกงาน ไม่มีความอดทนในการทำงาน มีปัญหาด้านศักยภาพและทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ มีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดไม่มีประสิทธิภาพ และไม่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ส่วนการใช้งบประมาณด้านการท่องเที่ยวยังไม่เกิดความคุ้มค่าในการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับพื้นที่ เนื่องจากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดทำงานไม่มีประสิทธิภาพ การอนุมัติงบประมาณให้กับโครงการหรือกิจกรรมไม่เหมาะสม เช่น การสร้างถนนแทนที่จะจัดสรรให้กับโครงการที่มีความเร่งด่วน เช่น การทำตลาดและประชาสัมพันธ์ เป็นต้น (วิทยาลัยนวัตกรรม, 2555 หน้า 112)

ในส่วนของรัฐบาลซึ่งเป็นผู้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 ประกอบด้วย 5 ยุทธศาสตร์หลัก คือ **ยุทธศาสตร์ที่ 1** การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว **ยุทธศาสตร์ที่ 2** การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน **ยุทธศาสตร์ที่ 3** การพัฒนาสินค้า บริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว **ยุทธศาสตร์ที่ 4** การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว และ **ยุทธศาสตร์ที่ 5** การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว ในยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวฉบับนี้ มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาขีดความสามารถในการ

แข่งขันด้านการท่องเที่ยวของไทยให้เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็น 1 - 7 ของทวีปเอเชีย มีขีดความสามารถด้านกฎระเบียบ ขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์ ธรรมชาติและวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น มีสภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการดำเนินธุรกิจมากขึ้น อันเป็นผลต่อเนื่องถึงรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 เพราะมีการสร้างรายได้และกระจายรายได้ที่มีความสมดุลและยั่งยืน (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2554)

นอกจากวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้ว แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.2555 - 2559 ได้กำหนดพันธกิจไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้ทุกภาคส่วน โดยเฉพาะรัฐบาลและหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องนำสู่การปฏิบัติ ได้แก่ การบูรณาการงานด้านการท่องเที่ยวให้มีเอกภาพ ลดความซ้ำซ้อนของภารกิจ สร้างกลไกในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวและการบริหารจัดการอย่างมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพ มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ตลอดจนจัดหาปัจจัยสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพได้มาตรฐานสากล เพื่อเตรียมความพร้อมในภาคบริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวให้มีความพร้อมในการรองรับการเปลี่ยนแปลง สร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สามารถสร้างรายได้แก่ประเทศ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558)

ภาคใต้ของประเทศไทย มีภูมิประเทศที่ได้เปรียบด้านการท่องเที่ยว กล่าวคือ ทางด้านตะวันออกติดกับทะเลจีนใต้หรือฝั่งอ่าวไทย ประกอบด้วย ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และพัทลุง ส่วนทางด้านตะวันตกติดกับมหาสมุทรอินเดียหรือฝั่งอันดามัน โดยฝั่งอันดามันประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง ซึ่งทางฝั่งอันดามันนั้นจะมีศักยภาพโดดเด่นในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลระดับนานาชาติ และมีจุดขายทางการท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ คือ หาดทราย ชายทะเล หมู่เกาะ และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เช่น ดำน้ำ ปีนผา อีกทั้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก มีมนต์เสน่ห์ของความเป็น “Andaman Paradise หรือ มรกตเมืองใต้” จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางที่เปรียบเสมือน “ไข่มุกแห่งอันดามัน” เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลกในด้านความสวยงามของทิวทัศน์และหาดทราย น้ำทะเลสีฟ้าใส พร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวครบครัน เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางชายฝั่งทะเลตะวันตกของประเทศในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีพื้นที่ประมาณ 543 ตารางกิโลเมตร จังหวัดภูเก็ตมี 3 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอถลาง และอำเภอเกาะภูเก็ต สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) หาดไม้ขาว หรือหาดสนามบิน หาดทรายแก้ว อนุสาวรีย์ท้าวเทพกษัตรีและท้าวศรีสุนทร หาดป่าตอง หาดกะตะ หาดกะรน หาดกมลา หอชมวิวเขาขาด แหลมสิงห์ เขารัง อ่าวบางเทา อ่าวฉลอง แหลมพรหมเทพ พิพิธภัณฑสถานเปลือกหอยภูเก็ต ภูเก็ตแฟนตาซี ดิวกอบราณ นอกจากนี้ยังมีเกาะที่น่าสนใจ อาทิเช่น เกาะราชาใหญ่ เกาะราชาน้อย เกาะตะเกายใหญ่ เกาะรังใหญ่ เกาะนาคาน้อย เกาะไข่น้อย และเกาะบอน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558 หน้า 1)

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแถบอันดามัน ได้แก่ ภูเก็ต พังงา และกระบี่ นั้น พบว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต้องมีระบบ มีความสอดคล้องและสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ในรูปแบบการเป็นหุ้นส่วน เช่น การมีส่วนร่วมของชุมชนหรือประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว มีการบริหารจัดการเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอย่างเป็นรูปธรรม แต่ในสภาพปัจจุบัน การท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้ยังเกิดปัญหา เช่น ขาดการสนับสนุนอย่างจริงจัง ขาดการวางแผนร่วมกัน เศรษฐศาสตร์ ขาดการประสานงานในระดับประเทศ ระดับจังหวัด และระดับท้องถิ่น เป็นต้น (ทักษิณ ปิลวาสน์, 2556 หน้า 87)

จังหวัดภูเก็ต มีประชากร 378,364 คน (ปี พ.ศ. 2557) แบ่งเป็นในเขตเทศบาล 255,478 คน และนอกเขตเทศบาล จำนวน 122,886 คน ลักษณะของพื้นที่เป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวจากทิศเหนือไปทิศใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 เป็นภูเขาที่มียอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาไม้เท้า ลีปสอง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 529 เมตร และประมาณร้อยละ 30 เป็นพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะ พื้นที่ชายฝั่งด้านตะวันออกเป็นดินเลนและป่าชายเลน ส่วนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขาและหาดทรายสวยงาม มีแหล่งท่องเที่ยวหลากหลายทั้งด้าน ศิลปะ ศาสนา วัฒนธรรม มีธรรมชาติที่สมบูรณ์

เศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตจะขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยวเป็นหลัก เพราะมีจุดแข็งในด้านการท่องเที่ยวหลายประการ ทั้งทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงาม โดดเด่น หลากหลายและมีชื่อเสียงระดับโลก มีทรัพยากรมนุษย์ที่พร้อมจะได้รับการพัฒนา มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้ง มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย ตลอดจนความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก มีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ต ทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศจำนวนมากต้องการที่จะมาท่องเที่ยวที่จังหวัดภูเก็ต ซึ่งทางจังหวัดภูเก็ตก็มีศักยภาพพอที่จะรองรับการเดินทางมาท่องเที่ยวยังจังหวัดภูเก็ต เช่น ความสะดวกในการเดินทางทั้งทางบก ทางทะเล และการเดินทางด้วยเครื่องบิน มีสถานที่พักผ่อนที่ได้มาตรฐานสากล จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในภาคใต้ มีนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจังหวัดภูเก็ตสูงเป็นอันดับ 1 ของภาคใต้ในปี พ.ศ. 2556 มีจำนวน 11,339,885 คน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2555 ร้อยละ 11.05 และรายได้จากการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ในปี พ.ศ. 2556 มีจำนวน 241,926.99 ล้านบาท สูงกว่าปี พ.ศ. 2555 ซึ่งมีจำนวน 228,984.88 ล้านบาท (ร้อยละ 5.65) (กรมการท่องเที่ยว, 2557, หน้า 3)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดภูเก็ตในปี พ.ศ. 2554 มีผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ โรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหาร และเครื่องดื่ม ภัตตาคาร บาร์ ผับ เกสต์เฮาส์ คาราโอเกะ อพาร์ทเมนท์ บังกะโล และแมนชั่น ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่นของจังหวัด ก็คือ โรงแรมและรีสอร์ท ซึ่งมีอัตราการเติบโตของยอดขายสูงและส่วนครองตลาดเปรียบเทียบกับสูง และควรได้รับการลงทุนใหม่และส่งเสริมการตลาดเพื่อรักษาตลาดที่มีการเจริญเติบโตสูง และต่อสู้กับคู่แข่งที่จะเข้ามาแข่งขัน และผลิตภัณฑ์ที่เป็นปัญหา ได้แก่ ร้านอาหารและเครื่องดื่ม ภัตตาคาร บาร์ผับ เกสต์เฮาส์

คาราโอเกะ อพาร์ตเมนต์ บังกะโล และแมนชั่น สิ่งต่างๆ เหล่านี้หากได้รับการแก้ไขปัญหาและส่งเสริมด้านการตลาดก็จะสามารถปรับเป็นผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่นต่อไปได้ (สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต, 2557)

ที่ผ่านมาจังหวัดภูเก็ตได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาล เพื่อการพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจน้อยมาก องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เป็นหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลพัฒนาท้องถิ่น โดยเห็นความสำคัญของการท่องเที่ยวและได้ระบุไว้ในแผนพัฒนาสามปีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ว่า “จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่อุดมสมบูรณ์และมีความสวยงามแห่งหนึ่งในประเทศไทย ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทำให้มีการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างมากเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวทำให้เกิดความพึงพอใจและเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งการกระตุ้นการขยายตัวของเศรษฐกิจทั้งในระดับชุมชนจนถึงระดับประเทศ”

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จึงเป็นหน่วยงานหลักที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต มีวิสัยทัศน์ของแผนพัฒนาสามปีมีจุดมุ่งหมายให้ภูเก็ตเป็นฐานการท่องเที่ยวทางทะเลชั้นนำระดับโลก จึงต้องรักษาความมีชื่อเสียง และเพิ่มมนต์เสน่ห์ด้วยการเพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ เช่น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดประชุมบริษัทข้ามชาติ การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การประชุมนานาชาติ และการจัดนิทรรศการ มีชื่อเรียกโดยย่อว่า MICE (Meeting, Incentive Travel Conventions) และ Marina ที่ภูเก็ตหรือท่าจอดเรือของนักท่องเที่ยว โดยคงไว้ซึ่งอัตลักษณ์อันค้ำประกันและรักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อเสริมบทบาทสู่การเป็นเมืองท่องเที่ยวชั้นนำของโลก ประกอบกับให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยวมีแนวโน้มสนใจการท่องเที่ยว ในความสนใจพิเศษ (Special Interest Tourism) เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Health Tourism) การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย (Adventure Tourism) การท่องเที่ยวเชิงศาสนา (Spiritual Tourism) การท่องเที่ยวเพื่อการประชุมและนิทรรศการ (MICE) เป็นต้น รูปแบบการท่องเที่ยวดังกล่าวมีแนวโน้มขยายตัวเนื่องจากนักท่องเที่ยวมีแนวโน้มต้องการที่จะเรียนรู้และได้รับประสบการณ์ที่แตกต่างในการท่องเที่ยวแต่ละครั้ง ต้องการสัมผัสธรรมชาติที่บริสุทธิ์ กิจกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เลือกพักแรมในโรงแรมที่มีเอกลักษณ์ (แผนพัฒนาสามปี 58 - 60, 2558) การที่ประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนั้น จังหวัดภูเก็ตจะต้องพบกับปัญหาที่อาจส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว เช่น ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ความไม่พร้อมของสถานที่ท่องเที่ยวที่ขาดการดูแลรักษา ปัญหาเหล่านี้จึงต้องได้รับการแก้ไขและพัฒนาให้ดีขึ้น

ด้วยความสำคัญของการท่องเที่ยวซึ่งมีส่วนทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น การพัฒนาการท่องเที่ยวจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเมื่อประเทศไทยจะก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ซึ่งจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวสำคัญและมีชื่อเสียงหลายแห่ง แต่ยังคงขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการท่องเที่ยว เช่น การกำหนดนโยบาย และวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การให้การ

สนับสนุนและกำกับดูแลภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การบริหารจัดการด้านงบประมาณ เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเจาะจงศึกษาที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เพราะเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการบริหารจัดการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และรองรับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี โดยข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยจะเป็นรูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเฉพาะตัวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เพื่อให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีศักยภาพและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาบทบาทของรัฐบาลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและความจำเป็นที่ต้องตามให้ทันกับประเทศอื่นๆ ในกลุ่มประเทศอาเซียน

1.2.2 เพื่อศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นอยู่และการเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.3 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นอยู่และการเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.2.4 เพื่อเสนอแนะการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 รัฐบาลมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อให้การท่องเที่ยวของไทยได้รับการยอมรับและคิดในอันดับต้นของประเทศในกลุ่มอาเซียน

1.3.2 องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยมีการเตรียมความพร้อมทุกด้านเพื่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาในเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ในด้านนโยบายและแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ด้านการบริหารในการสนับสนุนและการกำกับภาคเอกชนใน

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ด้านเป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้านการจัดงบประมาณและบุคลากรเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยการศึกษาทบทวนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 และนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต แผนพัฒนาการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

1.4.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชนในจังหวัดภูเก็ต

1.4.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ผู้อำนวยการกองแผน และงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต อุปนายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยว นายกสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

ขอบเขตด้านพื้นที่ คือ จังหวัดภูเก็ต

1.4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ขอบเขตด้านระยะเวลา คือ แผนพัฒนาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตระหว่างปี พ.ศ. 2557 - 2559

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย ดังนี้

1.5.1 การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงบทบาทรัฐบาลในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งกับประเทศอื่นๆ ในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.5.2 การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และวิธีการเตรียมความพร้อมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และสภาพปัญหาการจัดการท่องเที่ยว เพื่อให้ทันต่อการแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.5.3 นำปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ไปหาแนวทางการแก้ไขปรับปรุงให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตเข้าสู่มาตรฐานสากลและพร้อมต่อการแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.5.4 ได้แนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดต่างๆ ใน

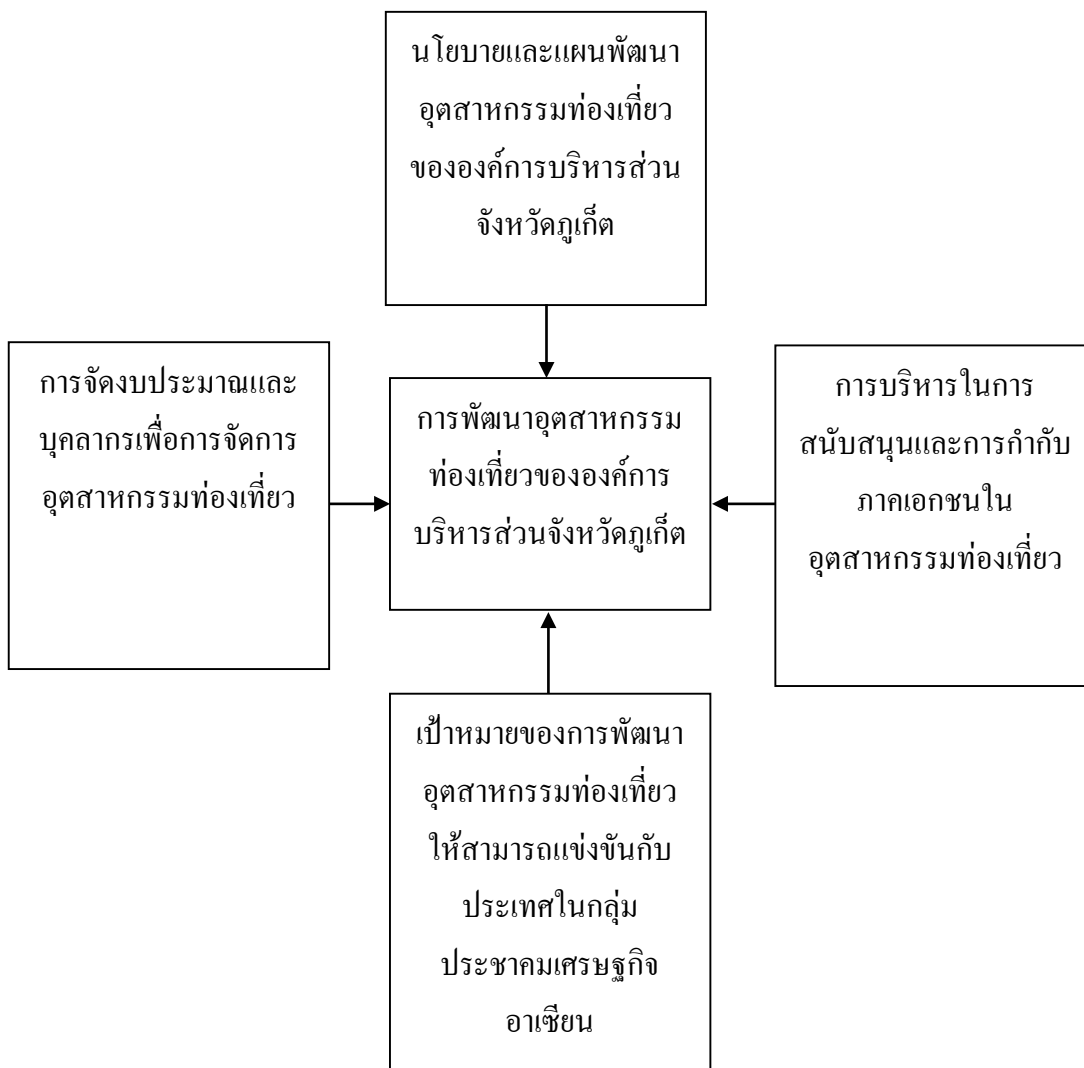
ประเทศไทย เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยได้รับการยอมรับของนักท่องเที่ยว

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิดที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ที่กล่าวว่า การจัดการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนและการดำเนินการให้เป็นไปตามแผน มีการจัดองค์การ การบริหารบุคลากร การอำนวยความสะดวก และการควบคุมอย่างเหมาะสม นโยบายการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทย ได้แก่ ภาครัฐบาลให้การสนับสนุนภาคเอกชนให้เกิดการลงทุน ปรับปรุงพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก การพัฒนาบุคลากรด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

แนวคิดการจัดการตามแบบระบบราชการ (Bureaucratic Management) ของ Max Weber (1966) มีหลักการที่สำคัญของระบบราชการ คือ หลักการแบ่งงานกันทำ (Division of work) หลักการกำหนดอำนาจหน้าที่ตามสายการบังคับบัญชา (Hierarchy of Authority) หลักความสามารถ (Technical Competency) หลักกฎ ระเบียบ ความมีวินัย และการควบคุม (Rules, Disciplines and Control) หลักความเป็นกลางทางการบริหาร (Administrative Officials) แนวความคิดที่จะทำให้การบริหารงานบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ ของ Henri Fayol (1964) ประการแรก นักบริหารจะต้องทำหน้าที่ทางการบริหาร เช่น การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การสั่งการ (Commanding) การประสานงาน (Coordination) และการควบคุม (Controlling) และหลักการสร้างคุณภาพให้เกิดขึ้นกับองค์การ Deming ได้นำเสนอวงจร PDCA (Plan, Do, Check, Act)

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการ ของสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2558) และแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตลอดจนนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต แผนพัฒนาการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต โดยนำมาบูรณาการเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 บทบาทของรัฐบาลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง การที่รัฐบาลแสดงออกในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย ให้ก้าวทันประเทศอื่นๆ โดยการกำหนดนโยบายหรือยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ให้การสนับสนุนหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ในด้านงบประมาณ การอบรมให้ความรู้กับบุคลากรด้านการท่องเที่ยว จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ให้มีความพร้อมที่จะรองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.7.2 องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ที่สุดในจังหวัดภูเก็ต มีเขตพื้นที่ความรับผิดชอบครอบคลุมทั้งจังหวัด ได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการสาธารณประโยชน์ในเขตจังหวัดภูเก็ต รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือพัฒนางานด้านต่างๆ

ของเทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ตลอดจนการประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน

1.7.3 บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต หมายถึง บทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ในการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สาธารณสุข การอาชีพ สาธารณูปโภคต่างๆ และการท่องเที่ยว

1.7.4 การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง การปรับปรุงส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศไทยให้ดีขึ้น โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ได้แก่ นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว แผนงาน/โครงการ/กิจกรรมสำหรับพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การจัดงบประมาณและบุคลากรเพื่อจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว การสนับสนุนและการกำกับดูแลภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

1.7.5 นโยบายและแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต หมายถึง นโยบายและแผนงานที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตให้ได้มาตรฐานอาเซียนและมาตรฐานสากล

1.7.6 การบริหารในการสนับสนุนและการกำกับภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง กระบวนการต่างๆ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตนำมาใช้ในการบริหารสนับสนุนและกำกับดูแลภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว อาทิ โรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหารและเครื่องดื่ม กัดดาการ บาร์ผับ เกสต์เฮาส์ คาราโอเกะ อพาร์ทเมนท์ บังกะโล และแมนชั่น ให้มีความพร้อมในการต้อนรับนักท่องเที่ยวและได้รับมาตรฐานรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

1.7.7 การจัดงบประมาณและบุคลากรเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีการจัดสรรงบประมาณและบุคลากรเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต อย่างมีความเหมาะสมและเพียงพอ

1.7.8 เป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง เป้าหมายที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตกำหนดขึ้นเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต

1.7.9 ปัญหาและอุปสรรคขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง ปัญหาและอุปสรรคในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตกำลังประสบอยู่ อาทิ ภัยธรรมชาติ ภัยที่เกิดจากความสงบของประเทศ การก่อการร้าย ความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว และทรัพยากรการท่องเที่ยว

1.7.10 การเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หมายถึง การเตรียมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และหน่วยงานในท้องถิ่นที่อยู่ในจังหวัดภูเก็ต การจัดทำแผนงาน/โครงการ/กิจกรรม เพื่อพัฒนาการ

ท่องเที่ยวให้มีความพร้อมที่จะรองรับนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกภูมิภาคของอาเซียน ทั้งในด้านการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาสถานที่พักแรม เช่น โรงแรมที่พัก รีสอร์ท พัฒนาระบบรักษาความปลอดภัย พัฒนาคุณภาพการให้บริการและอื่นๆ ให้มีความเป็นมาตรฐานตามข้อกำหนดของอาเซียน

1.7.11 กลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หมายถึง ประเทศที่เป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้แก่ บรูไนดารุสซาลาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มาเลเซีย สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐสิงคโปร์ ราชอาณาจักรไทย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และสหภาพพม่า